

Anonimizált változat

Fordítás

C-129/22 – 1

C-129/22. sz. ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2022. február 24.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Verwaltungsgericht Darmstadt (Németország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2022. február 21.

Felperes:

EF

Alperes:

Stadt Offenbach am Main

[omissis]

VERWALTUNGSGERICHT DARMSTADT

VÉGZÉS

Az

EF,

[omissis]

pakisztáni állampolgár,

felperes,

[omissis]

és

a Stadt Offenbach am Main (Offenbach am Main város, Németország) [omissis],

alperes,

között tartózkodási engedély **tárgyában**

folyamatban lévő közigazgatási peres eljárásban a Verwaltungsgericht Darmstadt (darmstadti közigazgatási bíróság, Németország) [omissis]

[omissis]

2022. február 21-én a következőképpen határozott:

Az eljárást felfüggeszti.

Előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti az Európai Unió Bírósága elé:

1) Kérheti-e az olyan harmadik országbeli állampolgár, akinek az első tagállam (a jelen esetben: Olaszország) „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállást adott a 2003/109/EK irányelv alapján, a második tagállamtól (a jelen esetben: Németországtól) a 2003/109/EK irányelv 14. és azt követő cikkeit átültető rendelkezések alapján számára kiadott tartózkodási engedély megújítását, anélkül hogy bizonyítania kellene, hogy továbbra is fennáll a „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállás?

A kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

2) A második tagállamban a „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállást fennállónak kell-e tekinteni önmagában amiatt, hogy a harmadik országbeli állampolgár az első tagállam által határozatlan időre kiadott, huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személyre vonatkozó EU tartózkodási engedéllyel rendelkezik, jöllehet hat évet meghaladó ideig távol volt azon tagállam területétől, amely számára a jogállást megadta?

A kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

3) Megvizsgálhatja-e a második tagállam a tartózkodási engedély megújítása során a „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállásnak a 2003/109/EK irányelv 9. cikke (4) bekezdésének második albekezdése szerinti elvesztését, és adott esetben megtagadhatja-e a megújítást, vagy az első tagállam rendelkezik hatáskörrel e jogállás utólagos elvesztésének megállapítására?

A kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

4) Szükség van-e ebben az esetben a jogállás elvesztésére vonatkozó, a 2003/109/EK irányelv 9. cikke (4) bekezdésének második albekezdése szerinti ok vizsgálatához a nemzeti jogba való olyan átültetésre, amelynek során pontosítják a „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállásnak az első tagállamban való elvesztését előidéző körülményeket, vagy elegendő, ha a nemzeti jog az irányelvre való konkrét hivatkozás nélkül előírja, hogy a második tagállam megtagadhatja a tartózkodási engedély kiadását, „ha a külföldi elveszíti »huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező« jogállását az Európai Unió valamely másik tagállamában”?

INDOKOLÁS

I. A tényállás

A felperes, aki 1964. április 1-jén Pakisztánban született, 2014. április 1-jén utazott be Olaszországból a Németországi Szövetségi Köztársaságba. A felperes „illimitata” és „Soggiornante di Lungo Periodo-CE” toldattal ellátott „Permesso Di Soggiorno”-val rendelkezik. A Landkreis Offenbach (Offenbach járás, Németország) akkoriban hatáskörrel rendelkező idegenrendészeti hatósága 2014. július 10-én az [Aufenthaltsgesetz] (a tartózkodásról szóló törvény, a továbbiakban: AufenthG) 38a. §-a alapján a kérelmére 2015. július 9-ig érvényes tartózkodási engedélyt adott ki a számára. A tartózkodási engedélyt folyamatosan megújították, legutóbb a jelenleg hatáskörrel rendelkező Offenbach város 2019. május 28-án, 2021. július 13-ig. A felperes 2025. május 3-ig érvényes útlevéllel rendelkezik.

Az AufenthG 38a. §-a szerinti tartózkodási engedély megújítása iránti 2021. március 17-i kérelmet elutasították a 2021. április 27-i határozattal. Ezt lényegében azzal indokolták, hogy a felperes elveszítette a „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállást, mivel hat évet meghaladó ideig távol volt Olaszországtól.

2021. május 6-án a felperes keresetet indított a részére 2021. május 3-án kézbesített 2021. április 27-i határozattal szemben.

A felperes lényegében azt kéri, hogy az eljáró bíróság

a 2021. április 27-i határozat megsemmisítése mellett kötelezze az alperest arra, hogy adjon ki a számára letelepedési engedélyt,

másodlagosan

kötelezze az alperest az AufenthG 38a. §-a szerinti tartózkodási engedélyének megújítására.

Az alperes azt kéri, hogy az eljáró bíróság

utasítsa el a keresetet.

Az alperes indokolásként lényegében a 2021. április 27-i határozatban foglaltakra hivatkozik.

II. Jogi háttér

A német jog vonatkozó rendelkezéseit a Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (a külföldieknek a szövetségi területen való tartózkodásáról, munkavállalásáról és integrációjáról szóló törvény [AufenthG], a 2008. február 25-én kihirdetett [BGBl. I 162. o.] és legutóbb a 2021. július 9-i törvény [BGBl. I 2467. o.] 3. cikkével módosított változat):

Az AufenthG 8. §-ának (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

(1) A tartózkodási engedélyek megújítására ugyanazok a szabályok alkalmazandók, mint az azok kiadására vonatkozó szabályok.

[...]

Az AufenthG 38a. §-ának (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

(1) Az Európai Unió valamely másik tagállamában „huzamos tartózkodási hellyel rendelkező” jogállással rendelkező külföldi számára tartózkodási engedélyt kell kiadni, ha 90 napot meghaladó időtartamot kíván tartózkodni a szövetségi területén. A 8. § (2) bekezdése nem alkalmazható.

[...]

Az AufenthG 51. §-a (9) bekezdése első mondatának 4. pontja a következőképpen rendelkezik:

(9) Az EU huzamos tartózkodási engedély csak akkor veszti érvényét, ha

1. [...]

4. a külföldi hat évet meghaladó ideig távol van a Németországi Szövetségi Köztársaság területétől, vagy

5. [...]

Az AufenthG 52. §-ának (6) bekezdése a következőket írja elő:

(6) A 38a. § szerinti tartózkodási engedélyt vissza kell vonni, ha a külföldi elveszíti „huzamos tartózkodási hellyel rendelkező” jogállását az Európai Unió valamely másik tagállamában.

A harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárainak jogállásáról szóló, 2003. november 25-i 2003/109/EK tanácsi irányelv (HL 2004. L 16., 44. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 272. o.):

Az irányelv (21) preambulumbekzdésének első mondata a következőképpen rendelkezik:

(21) Azon tagállamnak, ahol a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy a tartózkodási jogát gyakorolni kívánja, képesnek kell lennie annak ellenőrzésére, hogy az érintett személy megfelel-e a tagállam területén való tartózkodás feltételeinek.

A 2003/109/EK irányelv 9. cikkének (4) bekezdése a következőket írja elő:

(4) Huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező olyan személy, aki a III. fejezettel összhangban egy másik tagállamban rendelkezett tartózkodási hellyel, nem jogosult a továbbiakban fenntartani az első tagállamban megszerzett „huzamos tartózkodási hellyel rendelkező” jogállását, amennyiben a 23. cikk értelmében egy másik tagállamban megkapja ezt a jogállást.

Minden esetben, ha az érintett személy hat évet meghaladó ideig távol van azon tagállam területétől, amely számára a „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállást megadta, úgy az a továbbiakban nem jogosult fenntartani „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállását az említett tagállamban.

A második albekezdéstől eltérve, az érintett tagállam úgy rendelkezhet, hogy egyedi okokból a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy fenntarthatja jogállását az említett tagállamban a hat évet meghaladó távollét esetén.

A 2003/109/EK irányelv 14. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

(1) A huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy megszerzi a jogot arra, hogy a „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállást számára megadó tagállamtól eltérő másik tagállam területén három hónapot meghaladó időtartamot tartózkodjon, feltéve hogy az e fejezetben megállapított feltételek teljesülnek.

(2) A huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy a második tagállamban a következő alapokon tartózkodhat:

- a) gazdasági tevékenység gyakorlása alkalmazotti vagy önálló vállalkozói minőségben;
- b) tanulmányok folytatása vagy szakképzés;

c) egyéb célok.

A 2003/109/EK irányelv 19. cikkének (2) bekezdése a következőket írja elő:

(2) Amennyiben a 14., a 15. és a 16. cikkben megállapított feltételek teljesülnek, úgy a 17. és a 18. cikk közrendre, közbiztonságra és közegészségügyre vonatkozó rendelkezéseire is figyelemmel a második tagállam kiállítja huzamos [helyesen: a huzamos] tartózkodási engedéllyel rendelkező számára a megújítható tartózkodási engedélyt. E tartózkodási engedély lejártakor – ha szükséges – kérelemre megújítható. A második tagállam értesíti döntéséről az első tagállamot.

A 2003/109/EK irányelv 22. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

(1) Amíg a harmadik ország állampolgára meg nem szerzi a „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállást, a második tagállam dönthet úgy, hogy elutasítja a tartózkodási engedély megújítását vagy visszavonja azt, és a nemzeti jog által megállapított eljárásokkal összhangban – beleértve a kiutasítási eljárást is – kötelezi az érintett személyt és annak családtagjait, hogy hagyják el a tagállam területét a következő esetekben:

- a) a 17. cikkben meghatározott, közrenddel vagy közbiztonsággal kapcsolatos okokból;
- b) amennyiben a 14., a 15. és a 16. cikkben meghatározott feltételek már nem teljesülnek;
- c) amennyiben a harmadik ország állampolgára nem jogszerűen tartózkodik az érintett tagállamban.

III. Az előzetes döntéshozatalra utaló végzés indokolása

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2003/109/EK irányelv 9. cikke (4) bekezdése második albekezdésének, 14. és azt követő cikkeinek, valamint 22. cikke (1) bekezdésének az értelmezésére vonatkozik.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések ügydöntő jelentőségűek és tisztázást igényelnek az Európai Unió Bíróságától.

[omissis] [Az elsődleges kérelem elfogadhatatlanságával kapcsolatos megállapítások] Mivel az elsődleges kérelem elfogadhatatlan, az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések a felperes azon másodlagos kérelmével kapcsolatban merülnek fel, hogy az eljáró bíróság kötelezze az alperest az AufenthG 38a. §-a szerinti tartózkodási engedélyének megújítására.

Az AufenthG-nek a 2003/109/EK irányelv 19. cikkét átültető 38a. §-a (1) bekezdésének első mondata értelmében az Európai Unió valamely másik tagállamában „huzamos tartózkodási hellyel rendelkező” jogállással rendelkező

külföldi számára tartózkodási engedélyt kell kiadni, ha 90 napot meghaladó időtartamot kíván tartózkodni a Németországi Szövetségi Köztársaság területén. Az AufenthG 38a. §-a szerint a továbbutazást követően attól függ a Németországi Szövetségi Köztársaságban történő tartózkodáshoz való jog, hogy továbbra is érvényes-e a másik tagállamban kiállított, „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállást igazoló EU tartózkodási engedély. Az AufenthG 38a. §-a (1) bekezdésének első mondata ugyanis megköveteli, hogy a külföldi „rendelkezzen” „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállással. Ez a feltétel az AufenthG 8. §-ának (1) bekezdése értelmében az AufenthG 38a. §-a alapján kiadott tartózkodási engedély megújítására is vonatkozik. A ténybeli és jogi helyzet értékelése és így a „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállás fennállása szempontjából releváns időpont a tényállást megállapító bíróság utolsó tárgyalásának időpontja.

A felperes keresete csak akkor lehet eredményes,

- ha joga van huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személyként kapott tartózkodási engedélyének az AufenthG 8. §-ának (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 38a. §-ának (1) bekezdése alapján történő megújításához függetlenül attól, hogy a tényállást megállapító bíróság utolsó tárgyalásának időpontjában rendelkezik-e még Olaszországban „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállással, vagy
- ha az alperes jogellenesen vizsgálta meg és tagadta meg az Olaszországban megadott, huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személyre vonatkozó EU tartózkodási engedély fennállását.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésről:

Az eljárásban ezért felmerül a kérdés, hogy a felperesnek, aki az AufenthG 38a. §-a szerinti tartózkodási engedély 2014. július 10-i első kiadásakor rendelkezett az Olaszországban kiadott, huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személyre vonatkozó EU tartózkodási engedéllyel („illimitata” toldattal ellátott „Soggiornante di Lungo Periodo-CE”), még a megújítás időpontjában is rendelkeznie kell-e a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személyre vonatkozó, ezen EU tartózkodási engedéllyel. A kereset ugyanis akkor lenne eredményes, ha a felperesnek kizárólag az első kiadásakor kell bizonyítania a „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállás fennállását. Az eljáró bíróság ezen előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdése a Hessischer Verwaltungsgerichtshof (hesseni közigazgatási felsőbíróság, Németország) által az Európai Unió Bíróságához benyújtott 2021. december 17-i előzetes döntéshozatal iránti kérelemhez [omissis][(C-829/21. sz. ügy)] kapcsolódik. Az eljáró bírósági tanács – a Hessischer Verwaltungsgerichtshof (hesseni közigazgatási felsőbíróság) álláspontjával ellentétben – azon álláspont felé hajlik, hogy a „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállásnak még a megújítás iránti kérelem időpontjában is fenn kell állnia. A 2003/109/EK

irányelv 22. cikke (1) bekezdésének b) pontja ugyanis úgy rendelkezik, hogy a második tagállam dönthet úgy, hogy elutasítja a tartózkodási engedély megújítását, amennyiben a 14., a 15. és a 16. cikkben meghatározott feltételek már nem teljesülnek. A 2003/109/EK irányelv 14. cikkére való hivatkozás a megújítási eljáráshoz is a „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállás követelményét kapcsolja. Az irányelv (21) preambulumbekkezdése szerint ezenkívül azon tagállamnak, ahol a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy tartózkodási jogát gyakorolni kívánja, képesnek kell lennie annak ellenőrzésére, hogy az érintett személy megfelel-e a tagállam területén való tartózkodás feltételeinek.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdésről:

A kereset azonban akkor is eredményes lenne, ha a felperesnek csak a 2003/109/EK irányelv 8. cikkének (2) bekezdése szerinti, huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személyre vonatkozó EU tartózkodási engedéllyel való rendelkezést igazoló érvényes tartózkodási engedélyt kell bemutatnia a „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállással való rendelkezés bizonyításához. Mivel a felperes – a 2003/109/EK irányelv 8. cikke (2) bekezdésének második mondata szerinti minimumkövetelményeken túlmenően – határozatlan időre („illimitata”) kiadott, huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személyre vonatkozó EU tartózkodási engedéllyel rendelkezik, bizonyítani tudja a jogállással való rendelkezést, jóllehet hat évet meghaladó ideig távol volt azon tagállam területétől, amely a számára a jogállást megadta.

A huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személyre vonatkozó, még le nem járt EU tartózkodási engedély bemutatása mellett szól az eljárás ezzel együtt járó egyszerűsítése. A második tagállam érdemi vizsgálat nélkül dönthetne a tartózkodási engedély kiadásáról vagy megújításáról. A jogállás esetleges elvesztését előidéző körülményekről a 2003/109/EK irányelv 25. cikke szerinti nemzeti kapcsolattartó ponton keresztül kellene tájékoztatni az első tagállamot, hogy megvizsgálhassa azokat.

A huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személyre vonatkozó EU tartózkodási engedély fennállásának a megújítási eljárás keretében történő alapulvétele ellen szól, hogy az irányelv különbséget tesz a 2003/109/EK irányelv 8. cikkének (1) bekezdése szerint – a 9. cikkre is figyelemmel – állandó „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállás és a harmadik országok állampolgárai tartózkodási engedélye egységes formátumának megállapításáról szóló, 2002. június 13-i 1030/2002/EK tanácsi rendelet alapján kiadott tartózkodási engedély között.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésre adandó nemleges válasz esetén a tartózkodási engedélynek a második tagállam általi kiadása és megújítása egyaránt a „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállással való rendelkezéshez kapcsolódna, amely jogállás – amint az a 2003/109/EK irányelv 9. cikkének (6) bekezdéséből kitűnik – független a huzamos tartózkodási

engedéllyel rendelkező személyre vonatkozó EU tartózkodási engedéllyel mint igazoló okmánnyal való rendelkezéstől.

A jogállásnak a 2003/109/EK irányelv 9. cikke (4) bekezdésének második albekezdése szerinti ok alapján történő elvesztésének a második tagállam általi vizsgálata e tekintetben nem járna az irányelv 14. és azt követő cikkeit átültető rendelkezések alapján kiadott tartózkodási engedély megújításának kérdésén túlmutató hatással, mivel a jogállást csak az a tagállam vonhatja vissza, amelyik a harmadik országbeli állampolgár számára azt megadta. Az említett vizsgálat azt sem eredményezné, hogy a második tagállam ellenőrzi, hogy valóban fennálltak-e az első tagállamban a kiadás feltételei. Az ilyen vizsgálat ugyanis ellentétes lenne a harmonizált jogszabályi rendelkezéseken alapuló közigazgatási határozatok kölcsönös elismerésének uniós jogi elvével. Ellentmondana a tartózkodási engedélyek kölcsönös elismerésének a huzamos tartózkodási engedélyről szóló irányelvvel bevezetett rendszer alapját képező (lásd a 2003/109/EK irányelv (17) preambulumbekzdését) elvének, ha a második tagállam a nemzeti rendelkezéseire hivatkozva megtagadhatná az első tagállam által kiadott, huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személyre vonatkozó EU tartózkodási engedély elismerését. A jogállás elvesztésére vonatkozó, a 2003/109/EK irányelv 9. cikke (4) bekezdésének második albekezdése szerinti ok vizsgálatának azonban éppen nem az a célja, hogy tisztázza a tartózkodási engedély kiadásának jogszerűségét, hanem csupán utólag bekövetkező körülmények, mégpedig az első tagállam területétől hat évet meghaladó ideig való távollét esetén kérdőjelezi meg a tartózkodási engedély érvényességét. Más lehet a helyzet ellenben a jogállás elvesztésére vonatkozó, a 2003/109/EK irányelv 9. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti – a jelen ügyben azonban nem releváns – ok vizsgálata esetén.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett harmadik kérdésről:

Ha a második tagállamot nem köti a tartózkodási engedély megújítása keretében a 2003/109/EK irányelv 8. cikkének (2) bekezdése alapján az első tagállam által határozatlan időre kiadott tartózkodási engedély a „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállással való rendelkezés tekintetében, felmerül a kérdés, hogy e tagállam megvizsgálhatja-e a jogállásnak a 2003/109/EK irányelv 9. cikke (4) bekezdésének második albekezdése szerinti elvesztését, és adott esetben megtagadhatja-e az AufenthG 38a. §-a szerinti tartózkodási engedély megújítását.

E tekintetben felmerül a vizsgálati hatáskör kérdése: az első tagállamnak kell-e megállapítania a jogállás elvesztését, vagy a második tagállam is elvégezheti a 2003/109/EK irányelv 14. és azt követő cikkeit átültető rendelkezések alapján kiadott tartózkodási engedély megújításának keretében a megfelelő vizsgálatot?

A német jog abból indul ki, hogy Németország rendelkezik vizsgálati hatáskörrel. Az AufenthG 52. §-ának (6) bekezdése értelmében az AufenthG 38a. §-a szerinti tartózkodási engedélyt „vissza kell vonni”, ha a külföldi elveszíti „huzamos tartózkodási hellyel rendelkező” jogállását az Európai Unió valamely másik

tagállamában. Az AufenthG 38a. §-a alapján már kiadott tartózkodási engedély visszavonása esetén ezt a rendelkezést annak szövegén túlmutatóan megtagadási oknak is kell tekinteni egyúttal, mivel nem lenne logikus először megújítani az AufenthG 38a. §-a szerinti tartózkodási engedélyt, majd nyomban visszavonni azt.

Az AufenthG 52. §-ának (6) bekezdése keretében nem azt vizsgálják, hogy jogszerűen adta-e ki az első tagállam a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személyre vonatkozó EU tartózkodási engedélyt, hanem azt, hogy utólag megszűntek-e a kiadás feltételei az első tagállam területéről való távollét időszaka alatt. Annak vizsgálata, hogy megtagadható-e az AufenthG 38a. §-a szerinti tartózkodási engedély megújítása azért, mert a harmadik országbeli állampolgár elveszítette a „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállást az Európai Unió valamely másik tagállamában, – amint az e rendelkezésnek a nemzeti jogszabály-előkészítő anyagokban szereplő indokolásából (Bundestagsdrucksache 16/5056, 181. o.) kitűnik – a jogállás elvesztésére vonatkozóan a 2003/109/EK irányelvben előírt okokhoz kapcsolódik.

A jelen ügyben konkrétan a 2003/109/EK irányelv 9. cikke (4) bekezdésének második albekezdésében foglalt rendelkezéssel kapcsolatban merül fel a „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállás elvesztésének kérdése, mivel az ügy iratai alapján abból kell kiindulni, hogy a felperes 2014. április 1-jei beutazása óta mindvégig a Németországi Szövetségi Köztársaság területén tartózkodott, és ezért hat évet meghaladó ideig távol volt Olaszország területétől.

Az első tagállam vizsgálati hatásköre mellett szól viszont a 2003/109/EK irányelv 9. cikke (4) bekezdésének harmadik albekezdésében szereplő kivétel. E rendelkezés értelmében „[a] második albekezdéstől eltérve, az érintett tagállam úgy rendelkezhet, hogy egyedi okokból a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy fenntarthatja jogállását az említett tagállamban a hat évet meghaladó távollét esetén”. Ha azonban az első tagállam egyedi okokból meghosszabbíthatja a hatéves tartózkodási időszakot, amely főszabály szerint a jogállás elvesztésével jár, akkor ez amellett szól, hogy elsődlegesen e tagállam rendelkezik vizsgálati hatáskörrel.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett negyedik kérdésről:

Ha a második tagállam megvizsgálhatja az első tagállamban megszerzett „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállás elvesztését, az a további kérdés merül fel, hogy Németország megfelelően ültette-e át az irányelv rendelkezéseit az ilyen vizsgálathoz.

Amennyiben a Németország által az AufenthG 9a. §-a alapján kiadott, huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személyre vonatkozó EU tartózkodási engedélyről (úgynevezett EU huzamos tartózkodási engedélyről) van szó, Németország az AufenthG 51. §-a (9) bekezdése első mondatának 4. pontjával ültette át a 2003/109/EK irányelv 9. cikke (4) bekezdésének második albekezdésében foglalt rendelkezést. Az AufenthG 51. §-a (9) bekezdése első

mondatának 4. pontja értelmében az EU huzamos tartózkodási engedély érvényét veszti, ha a külföldi hat évet meghaladó ideig távol van a Németországi Szövetségi Köztársaság területétől. E rendelkezés nem alkalmazható az olyan, huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személyre vonatkozó EU tartózkodási engedélyre, amelyet másik tagállam adott ki.

Amennyiben olyan, huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személyre vonatkozó EU tartózkodási engedélyről van szó, amelyet másik tagállam adott ki, Németország olyan rendelkezést fogadott el az AufenthG 52. §-ának (6) bekezdésében, amely szerint az AufenthG 38a. §-a szerinti tartózkodási engedélyt vissza kell vonni, és az ezért meg sem újítható, ha a külföldi elveszíti „huzamos tartózkodási hellyel rendelkező” jogállását az Európai Unió valamely másik tagállamában. A rendelkezés azonban sem a jogállás elvesztésének okait nem határozza meg, sem a jogállás elvesztésére vonatkozóan a 2003/109/EK irányelvben előírt okokra nem hivatkozik kifejezetten.

Ezért felmerül a kérdés, hogy szükség van-e a jogállás elvesztésére vonatkozó, a 2003/109/EK irányelv 9. cikke (4) bekezdésének második albekezdése szerinti ok vizsgálatához a nemzeti jogba való olyan átültetésre, amelynek során pontosítják a „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállásnak az első tagállamban való elvesztését előidéző körülményeket, vagy elegendő, ha a nemzeti jog az irányelvre való konkrét hivatkozás nélkül előírja, hogy a második tagállam megtagadhatja a tartózkodási engedély kiadását, „ha a külföldi elveszíti »huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező« jogállását az Európai Unió valamely másik tagállamában”.

A tisztázásra szoruló jogkérdésekre tekintettel az eljáró bírósági tanács a jog továbbfejlesztése és az egységes jogértelmezés és jogalkalmazás megteremtése érdekében szükségesnek tartja (lásd az EUMSZ 267. cikk második bekezdését), hogy az értelmezési kérdéseket az Európai Unió Bírósága elé terjessze tisztázásra.

[omissis] [az eljárással kapcsolatos adatok]

[omissis]